

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Amanda Cinelli

Végzetes szenvedély

Tracy Madison

Sorsforduló

Abby Green

Nem érdekből

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Cinelli Amanda, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2020*

Eredeti címe: *The Secret to Marrying Marchesi* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Czárán Judit*

© *Tracy Leigh Ritts, 2015 – Vinton Kiadó Kft., 2020*

Eredeti címe: *Dylan's Daddy Dilemma* (Harlequin, Special Edition)

• *Magyarra fordította: Várnai Péter*

© *Harlequin Books S.A., 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2020*

Eredeti címe: *Married for the Tycoon's Empire* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Kis Z. Margit*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 98. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-011-9

• *Kép: Shutterstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited™ vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Amanda Cinelli

Végzetes szenvedély

1. FEJEZET

Nicole erősebben markolta a babakocsi fogantyúját, és megszorozta a lépteit. A ma reggeli sétájuk alatt már vagy harmadszorra látja ezt a fekete dzsipet. A kocsiban két férfi ül sötét napszemüvegben, de így is látszott, hogy őt figyelik. És ezt most már meg sem próbálják leplezni, a csillogó-villogó luxusautó lépésben jön mögöttük. Nicole közel állt hozzá, hogy pánikba essen.

A macskaköves út, ami a kis falusi házukhoz vezetett, nedves volt, és csúszós a szemerkélő áprilisi esőben. Próbált mosolyogni a kislányára, és azt mondogatta magának, hogy mindjárt hazaérnek, ott magukra zárja az ajtót, és nem lesz semmi baj.

Ám mikor az utolsó sarkon is befordult, szinte a földre gyökerezett a lába a rémülettől. A házuk előtt az út mindkét oldalán idegen autók álltak, és kicsit távolabb is parkolt jó néhány ismeretlen kocsi. Nyilván újságírók meg fotósok. Nicole szíve hangosan kalapált, a vér hevesen lüktetett a fülében.

Ezek szerint megtalálták!

Próbálta megőrizni a hidegvérét, de komoly erőfeszítésébe került. Csak annyira futotta, hogy lekapta a válláról a kabátját, és ráterítette a babakocsira, hogy elrejtse a gyermekét a kíváncsiskodó tekintetek elől. Addigra a fotósok már körbeállták, és mindenhol villogtak feléjük a vakuk. Ő pedig lehajtott fejjel próbálta átküzdeni magát a tömegen.

A paparazzókat persze egyáltalán nem érdekelte, hogy kisgyerekekkel van, sőt. Az egyik egyenesen eléje állt, és nem engedte továbbmenni.

– Ugyan már, Miss Duvalle, csak egy gyors fotó a kicsiről! – mondta egy prédájára lecsapni készülő ragadozó elszántságával. – Most már úgysem tudja rejtegetni előlünk.

Nicole az ajkába harapott, és azt a taktikát próbálta követni, hogy meg sem szólal. A hiénák így előbb-utóbb talán eltakarodnak. Aztán egyszer csak hangos dudálást hallott maga mögött. A fekete dzsip épp most fordult be a sarkon, és próbált utat törni magának a tömegben. A fotósok dühösen hátraugrottak, Nicole pedig kihasználta az alkalmat, hogy egy pillanatig nem vele foglalkoznak, és gyorsan továbbment.

De így is egy örökkévalóságnak tűnt, amíg végre elérte a kaput. Ide szerencsére már nem jöhetnek utána, mert az birtokháborítás lenne, ami bűncselekmény. De annyira azért nem volt naiv, hogy azt higgye, ezzel megszabadult tőlük.

Ellenkezőleg. Rá kellett jönnie, hogy itt ők már soha többé nem lesznek biztonságban, és mikor ebbe belegondolt, kis híján sírva fakadt.

Úgy döntött, semmiképpen nem néz hátra, hanem próbál arra koncentrálni, hogy mielőbb megtalálja a táskája mélyén lapuló kulcsait. Mikor végre beléptek a házba, azonnal beakasztotta a láncot a zárba, majd kivette Annát a babakocsiból. Megérezte a kislánya finom babaillatát, ettől valamennyire megnyugodott, és ahogy a gyerek rámosolygott, azt hitte, elolvad. A kicsinek jókedve van, hiszen fogalma sincs, mekkora slamasztikában vannak.

Nicole arra gondolt, hogy sürgősen ki kell derítenie, mi történt. Most rögtön. Leterített a földre egy puha, steppelt mászótakarót, óvatosan ráfektette a gyereket, körülrakta őt játékokkal és plüssállatokkal, majd munkához látott. Eltartott egy darabig, amíg sikerült megnyitnia a számítógépet, amely a bérelt ház tartozéka volt, ugyanis amikor Londonból ideköltözött ebbe az isten háta mögötti, francia falucskába, az volt az első dolga, hogy eldobta az okostelefonját. Úgyhogy időtlen idők óta nem volt már fenn a neten.

Gyorsan beírt néhány kulcsszót a keresőbe, de bár ne tette volna!

„Megtalálták a milliárdos Rigo Marchesi házasságon kívül született gyermekét!”

Már a címtől jeges félelem fogta el. Gyorsan átfutotta az interjút, amelyben a névtelenül nyilatkozó személy még a pontos címüket is megadta. Undorral elfordult a képernyőtől. Lehet, hogy a bulvársajtó most már örökké üldözni fogja? Hogy mindenki az ő életén fog csámcsogni?

Az ajkába harapott, és a kezébe temette az arcát. De nem, azért sem fog sírni!

Nagyon nehezeére esett nem átadni magát a kétségbeesésnek. L'Annie, a kis francia falu már több mint fél éve szolgált nekik menedékkül. Nicole már az első pillanatban beleszeretett az itteni nyugodt életbe, ráadásul a helybeliek is kifejezetten barátságosan fogadták. Minden más volt, mint Londonban, ahol állandóan botrányok övezték, és ahol egész biztosan nem tudta volna nyugodtan felnevelni Annát. De úgy látszik, a régi élete itt is utolérte.

Úgy érezte, nem lesz képes megvédeni a gyermekét a média hiénáitól. Csak egyetlen embert ismer, akinek ez sikerülhetne, de az a férfi nem áll szóba a szenzációhajász bulvársajtó képviselőivel. Rigo Marchesinek esze ágában sem lesz segíteni neki.

Elhúzta a függönyt, kibámult az utcára, és a homlokát ráncolva figyelte, ahogy a kikerkező rendőrök próbálják elküldeni az újságírókat.

Azt is észrevette, hogy a fekete dzsiphez közben egy másik is csatlakozott. Ennek még az üvege is sötétített volt. A kocsik éppen megállt, majd kiszállt belőle néhány elegáns, fekete öltönyös ember.

Nicole lélegzet-visszafojtva figyelte az utolsónak kiszálló férfit, aki magas volt, karcsú, és ugyancsak sötét öltönyt meg sötét szemüveget viselt, amelyet később egy hanyag mozdulattal feltolt a homlokára. Ez volt az a pillanat, mikor Nicole végre megkönnyebbülten fellelegezhetett.

Nem, szerencsére nem ő az!

Egy pillanatra tényleg azt hitte, hogy... Mindegy, nem számít. Az viszont baj, hogy ez a magas, fekete ruhás idegen éppen az ő háza felé tart.

Nicole a füle mögé simította a haját, megköszörülte a torkát, majd elfordította a kulcsot a zárban. De a láncot azért beakasztva hagyta, hogy csak a tíz centi széles nyíláson keresztül kelljen értekeznie az idegennel. Aki valami miatt mégis furcsán ismerősnek tűnt.

– Miss Duvalle? – kérdezte a férfi erős olasz akcentussal. – A nevem Alberto Santi, és Mr. Marchesinek dolgozom.

Nicole-t jeges rémület fogta el. Te jó ég, ez az a pasas, akivel Rigo a piszkos munkát szokta elvégeztetni! És aki most ugyanolyan pillantással néz rá, mint azon az estén, mikor a főnöke gúnyos mosolyától kísérvé kivezette őt a zsúfolt teremből.

– Azért jöttem, hogy segítek – közölte Santi.

– Hogy volt képe idejönni? – kérdezte dühösen Nicole, és már éppen készült rácsapni a pasas orrára az ajtót, ám az a pillanat törtrésze alatt a küszöb és az ajtó közé dugta fényesre suvickolt cipőbe bújtatott lábát.

– Azt a feladatot kaptam, hogy helyezzem önt a *Marchesi* cégcsoport védelme alá.

– Lehet, hogy maga ezt a feladatot kapta, engem viszont Rigo Marchesi semmire sem utasíthat – közölte Nicole higgadtan.

Úgy döntött, nem hagyja magát megfélemlíteni.

– Talán nem fejeztem jól ki magam – felelte a férfi alig észrevehető mosollyal a szája szögletében.

– Azért küldtek, hogy segítek magának. De talán jobb lenne, ha ezt odabent beszélénk meg.

Nicole egy darabig gondolkodott. Úgy érezte, sok választása nincs. Hátha a pasas tényleg tud valamit tenni értük. Úgyhogy kiakasztotta a láncot, és beengedte.

Alberto Santi belépett az előszobába, majd észrevehető rosszállással nézett körül a lány meglehetősen szerény otthonában.

– Miss Duvalle... Párizsban megbeszélést hívtunk össze, hogy... hogy megoldjuk ezt a helyzetet. Ha hajlandó együttműködni velünk, akkor megkap minden segítséget, amire szüksége van.

Ahogy erről a „helyzetről” beszélt, Nicole-nak az az érzése támadt, mintha ő tulajdonképpen csak egy kis piszok lenne a körmük alatt, amit el kell távolítani.

– Ezt a „helyzetet”, ahogy volt szíves kifejezni magát, sajnós nem én alakítom. Egyébként nekem csak az a fontos, hogy a médiát távol tartsam a lányomtól.

– Maga is tudja, hogy ez nem fog menni. A sajtó nem fog leszállni magáról – felelte a férfi jelentőségteljesen. – És gondolom, számolt is vele, hogy folyton a sarkában lesznek.

– Ugyan mi az ördögért kellett volna nekem ezzel számolnom?

Nicole érezte, hogy elvörösödik szégyenében. Persze Rigo azt hiszi, hogy ő adta azt az interjút a

sajtónak. Hogy ő dobta oda a lányát koncként a bulvársajtónak. Hiszen végtére is ő Goldie Duvalle lánya, nem?

Próbált úrrá lenni a haragján, és amennyire lehet, megőrizni a hidegvérét.

– Csak hogy értsem a dolgot... Ha most nem vagyok hajlandó magával menni, akkor a rendőrség azért itt marad, hogy megvédje a privát szférámat, nem?

– Nem, attól tartok, hogy nem.

Akkor minden világos. Nicole érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul. Szóval ultimátumot kapott. Vagy beszáll ezzel a pasással az autóba, és megköti az üzletet az ördöggel, vagy itt marad, és a továbbiakban egyedül küzd a paparazzókkal.

Persze megpróbálhatna keresni maguknak új búvóhelyet, de a sajtó emberei ott is megtalálnák. Vagyis ő és a kislánya soha többé nem élhetnének normális életet. Még szerencse, hogy Anna túl kicsi hozzá, hogy értse, milyen dráma zajlik körülötte. De ez nem lesz mindig így. Nicole-nak eszébe jutott a saját gyerekkora, és megint érezte azt a szörnyű nyomást, amit annak idején, mikor gyerekként a kameráknak meg a sajtósoknak kellett pózolnia.

Odalépett az ablakhoz, és hosszan nézte azokat az embereket, akik egymás lábát taposva próbálják lencsevégre kapni a lányát, hogy aztán eladják a fotót annak, aki a legtöbbet kínálja érte. Egyszerűen szörnyű! Ezért akarta maga mögött hagyni a régi életét.

Minden porcikája tiltakozott ellene, hogy elfogadja Rigo ajánlatát, de tudta, nem tehet mást. Nyilván Rigo is minél gyorsabban túl akar lenni ezen az egészen, hiszen elég egyértelműen értésére adta, mit gondol az apaságról.

Igen, el kell mennie Párizsba. Kénytelen lesz sutba dobni a büszkeségét, és elfogadni Rigótól a felkínált segítséget. Ő majd elhallgattatja a médiát, és visszatér minden a normális kerékvágásba. A *Marchesi* csoport egy gigantikus, krómból és üvegből épült toronyház legfelső emeletén székel Párizs szívében. Az épület megvásárlása az ügyvezető igazgató első intézkedései közé tartozott, amikor öt évvel ezelőtt átvette a cég vezetését.

A patinás divatház áthelyezése Milánóból Párizsba meglehetősen nagy felzúdulást keltett, de Rigo Marchesinek saját víziója volt arról, hogyan képzei a cég jövőjét, és ezek megvalósításához változások kellettek.

Elkavarta a cukrot a dupla eszpresszójában, és közben a számítógépe monitorját bámulta. Arra gondolt, hogy tekintélyes üzletemberek nem szokták zavartatni magukat csip-csup botrányoktól, még akkor sem, ha órák óta azokkal van tele az internet. És főleg nem hagyják, hogy néhány héttel a cég történetének legfontosabb üzlete előtt a média keresztülhúzza a számításaikat.

Egy hajtásra kiitta a kávéját, majd felállt, és az ablakhoz lépett.

A kalandja Nicole Duvalle-lal kétségkívül élete egyik legnagyobb baklövése volt. Egy örült pillanat, amikor megfeledkezett magáról, holott máskor mindig tūpontos az ítélőképessége. Mindig meggyőződött róla, hogy azoknak a nőknek, akikkel ágyba bújik, a karrierjük a legfontosabb. Tulajdonképpen nagyon is megválogatta alkalmi partnereit, és nem fecsérelte az idejét olyanokra, akiknek csak a pénze és kapcsolatai voltak fontosak.

Ám mikor Nicole-lal találkozott, teljesen kikapcsolt az agya. Ez a nő annyira megbabonázta, hogy egyáltalán nem törődött a kaland lehetséges következményeivel.

Amelyek most mégis utolérték. Miss Duvalle pedig nyilván nem is sejtí, milyen lavinát indított el.

Hallotta, hogy nyílik az irodája üvegajtaja, úgylahogyl megfordult. Alberto volt az. De legmegbízhatóbb embere most korántsem tűnt olyan magabiztosnak, mint szokott.

– Nos, minden a tervek szerint alakult? – kérdezte felvont szemöldökkel.

– Nem, öt perc után kidobott – közölte Alberto sóhajtvá. – Az alkut, amit ajánlott neki, kerek percc visszautasította.

Rigo egy darabig hallgatott. Ami azt illeti, számított erre. Ha Nicole ugyanolyan pénzéhes, mint az anyja, akkor nyilván nem fogja az első ajánlatát elfogadni. Amúgy is csak azért próbálta pénzzel megoldani a dolgot, mert szerette volna minél gyorsabban lezárni az ügyet – mégpedig lehetőség szerint a bíróság bevonása nélkül.

A Fournier francia ékszerházzal folytatott tárgyalásai érzékeny szakaszba értek. A családi tulajdonban levő vállalat eleinte nagyon távolságtartó volt, mivel nem akartak egy akkora céggel fuzionálni, mint az övék. Neki és a kollégáinak több hónapnyi munkája volt benne, hogy eljussanak oda, ahol most tartanak. Idegesen beletúrt a hajába. A fene egye meg, hogy képes egyetlen interjú ekkora károkat okozni!

Tudott róla, hogy néhány részvényes már el is fordult tőlük, és a vezetőség is ideges. Hiszen néhai nagyapjának is csak egyetlen botránya volt életében, de az kis híján csődbe vitte a céget. Az apja rengeteget dolgozott, hogy a vállalatot újra talpra állítsa, tehát nem fogja hagyni, hogy ez a néember most mindent tönkretegyen.

Márpedig egy olyan cégvezetőnek, aki a sajtó szerint teherbe ejtett egy nőt, majd cserben hagyta, itt Európában nem túl jók az esélyei.

Még akkor sem, ha ez az egész csak egy pénzéhes bestia szemérmetlen hazugsága.

– És most hol van? – kérdezte.

– A gyerekek aludnia kellett – mondta Alberto kissé zavartan –, úgyhogy elvittük őt a cég egyik vendégapartmanjába a Montaigne Avenue-re.

– Szóval ő visszautasította az ajánlatunkat, te meg fogod, és elszállásolod őt egy luxuslakásban? – kérdezte Rigo bosszúsán ráncolva a homlokát. – Alberto, te kezdesz öregedni.

– Nem kockáztathatjuk, hogy a sajtó kiszimatolja az új lakhelyét – védekezett a férfi.

– Felejtsd el! Mostantól személyesen foglalkozom az ügyel – morogta Rigo, és a kabátjáért nyúlt.

Ideje elmagyaráznia annak a nőnek, amit az utolsó találkozásukkor szemlátomást nem sikerült megértenie: hogy egy Rigo Marchesivel senki nem húzhat ujjat.

Nicole próbált nem tudomást venni a kellemetlen érzésről a gyomrában, de az ebédje maradékát azért kidobta a szemétkosárba. Aztán töltött magának egy pohár fehérbort. Úgy érezte, muszáj egy kicsit ellazulnia, hogy valami cselekvési tervet tudjon kovácsolni. Mert nem szeretne tartósan egy luxusbörtönben élni.

Odalépett az ablakhoz, és nézte a fényben úszó Párizst. A lakás amúgy valóban lenyűgöző volt a maga huszonegyedik századi eleganciájával, de egy gyereknek nem ilyen környezetre van szüksége. Már az is egy órát tartott, amíg az idegen helyen sikerült elaltatnia a kicsit. Muszáj összeszednie magát! Nem szabad, hogy Anna megérezze, milyen állapotban van. Ő nem tehet róla, hogy az anyja élete romokban hever.

Nicole kortyolt egy nagyot a borából, és közben tovább bámulta a kilátást. Alberto biztosította róla, hogy itt a sajtó nem találja meg őket, és pillanatnyilag neki ez volt a legfontosabb. Aztán majd kitalálja, hogyan tovább.

Az elmúlt hónapokban már alig gondolt Rigóra, ami egyáltalán nem kis teljesítmény, tekintve, hogy mindennap belenéz a kislánya kobaltkék szemébe, amelyet a gyerek kétségkívül az apjától örökölt.

Az apjától, akit ő az óta a végzetes éjszaka óta egyetlenegyszer sem látott...

Kopogást hallott. Rémulten a hang irányába fordult, és mindjárt az jutott eszébe, hogy Alberto szerint senki nem tudja a címüket, csak ő – meg persze a főnöke.

– Ki az? – szólta ki a bezárt ajtón keresztül. Érezte, hogy a szíve vadul kalapál.

– Pontosan tudod, hogy ki az – hallotta az ismerős, meleg baritont.

Nicole remegő kézzel a kilincsért nyúlt, és ajtót nyitott. Igen, Rigo Marchesi állt a küszöbön. A százkilencven centi magas olasz macsó, a megtestesült férfiasság, méretre szabott, elegáns öltönyben, sűrű, hullámos fekete hajjal.

– Bejöhetek? – kérdezte.

Nicole szélesre tárta előtte az ajtót, és intett.

Nem tudta nem észrevenni, ahogy a férfi tetőtől talpig végigméri, és ettől a pillantástól neki azonnal bizseregni kezdett a bőre. Persze Rigo biztos észrevette, milyen más ő most, mint mikor utoljára találkoztak. Hogy egy kicsit kikerekedett, egyenes barna haja majd egy éve nem látott

fodrászt, és most még Anna vacsorájának a nyomai is ott éktelenkedtek a ruháján.

Zavartan húzkodni kezdte magán a pólót, Rigo pedig hanyagul nekitámaszkodott a konyhapultnak.

– Nem akarsz mondani valamit, Nicole? – kérdezte.

– Szívesen mondanám, hogy örülök, hogy látlak, de mindketten tudjuk, ez nem lenne igaz. – A lány elfordult, és megint kinézett az ablakon. – Gondolom, megtiszteltetésnek kéne tekintenem, hogy egyáltalán szóba állsz velem.

A férfi összevonta a szemöldökét.

– Hidd el, nekem is lenne ezer jobb dolgom, mint hogy itt legyek.

– Most legalább mindketten őszinték voltunk – vont a vállát Nicole.

Azt mondogatta magának, hogy ostobaság lenne megsértődni. Bár Rigo a kislánya vér szerinti apja, valójában semmi közük egymáshoz azonkívül, hogy egyszer együtt töltöttek egy éjszakát.

– Én ezt rólad nem állítanám, Nicole – közölte a férfi csípősen. – Viszont ha még több pénzt akarsz, akkor csak az idődet vesztegeted. Örülj, ha egyáltalán kapsz valamit, és nem citállak bíróság elé rágalmazásért.

– Tőled egy fillér sem kell! – csattant fel Nicole. – Csak azt akarom, hogy szálljon le rólam a sajtó, és tartsa tiszteletben a privát szférámat.

Rigo gúnyosan felnevetett.

– Nahát, tényleg ezt szeretnéd? De hiszen mindketten tudjuk, hogy abban a pillanatban elvesztetted a privát szférához való jogodat, mikor engem belekevertél ebbe a piszkos ügybe.

– Ahhoz nekem semmi közöm nem volt – felelte Nicole egyenesen a férfi szemébe nézve.

– Nos, ez nem játék – közölte Rigo fenyegető hangon. – A legutóbbi találkozásunkkor már figyelmeztettelek, hogy nem jársz jól, ha velem ujjat húzol.

– Hidd el, én lennék a legboldogabb, ha soha többet nem kéne veled találkoznom. Nagyképű, öntelt alak vagy! – közölte Nicole villámló tekintettel.

Rigo közelebb lépett, a szája sarkában mosoly bujkált.

– Kezd egész érdekes lenni. Először Nicole-t, az ártatlan csábítót ismertem meg, aztán következett a szerencsétlen, bajba jutott Nicole, de nekem legjobban talán mégis ez a dühös fúria tetszik.

Nicole hosszú másodpercekig meg sem tudott szólalni. Ahogy ez a pasas ránéz... Ez a megvetés az arcán... A hideg futkosott tőle a hátán. Hogy hihette egy pillanatig is, hogy Rigo akárcsak valami hasonlót is érzett iránta, mint amit ő azon az éjszakán? Ebben a pillanatban teljesen abszurdnak tűnt, hogy ő ezzel a pasassal eltöltött egyszer egy szenvedélyes éjszakát.

– Azzal fenyegetsz, hogy feljelentesz olyan pletykák terjesztése miatt, amelyekhez nekem semmi közöm?

– Ha így van, miért nem cáfolod azokat a pletykákat? – vágott vissza Rigo.

– Nos, te akkor jársz a legjobban, ha hallgatok. Szerencséd, hogy a sajtóval úgysem óhajtok szóba állni.

– Ez kevés. Nyilvánosan ki kell jelentened, hogy a gyerek nem tőlem van.

Nicole lelkében szörnyű viharok dúltak. Nevetséges, hogy ennyi idő után még mindig sértik a férfi szavai. Pedig Rigo már korábban is egyértelműen a tudomására hozta, mit gondol az apaságról. Ám ő mégis bízott benne, hogy a gyerek születése után egyszer csak megjelenik majd nála.

Végül a felháborodás legyőzte benne a szomorúságot. Kihúzta magát, és egyenesen a férfi szemébe nézett.

– Én elmondtam, hogy gyereket várok tőled. Te viszont úgy döntöttél, nem óhajtod kivenni a részed a felneveléséből. Ezt elfogadtam, de nem fogok nyilvánosan hazudozni, és szembeköpní a saját elveimet, csak hogy védjem a családot becsületét.

A férfi hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Tényleg azt hiszed, hagytam volna, hogy elmenj, ha nem lettem volna száz százaléig biztos benne, hogy a gyerek nem az enyém?

Nicole odalépett a konyhaasztalhoz, és beletúrt a táskájába. Végül megtalálta, amit keresett, és visszafordult a férfihoz.

– Az a helyzet, hogy tévedsz. – Odadugott az orra elé egy fotót. – Anna a te lányod, itt a bizonyíték.

2. FEJEZET

Rigo rábámult Nicole-ra, és magában ismét megállapította, hogy ez a gyönyörű barna nő, ez az anyatigris a szakadt farmerében semmiben nem hasonlít arra a könnyűvérű csábítóra, akire ő emlékezett.

Kivette a kezéből a fényképet, és vetett rá egy pillantást, de közben Nicole-t is szemmel tartotta. A képen egy aranyos, göndör, barna hajú, világos bőrű kisbaba volt látható.

– Ez semmit sem bizonyít – morogta.

Nicole szívébe belemart a fájdalom, de úrrá lett rajta, és gyorsan kikapta a férfi kezéből a fényképet.

– Nem tudom, mit mondhatnék még, Rigo. Én első pillanattól őszinte voltam veled. Megmondtam, hogy babát várok tőled, és nem csináltam jelenetet, amikor közölted, hogy ez téged nem érdekel.

Rigo idegesen összeharapta az ajkát. Szóval a lány kitart a története mellett. Bár tudta, hogy Nicole jó színésznő, hiszen már kicsi korában gyerekszínészként dolgozott, arra nem számított, hogy ilyen makacsul ragaszkodni fog a meséjéhez.

– Látom, még mindig engem próbálsz beállítani a rosszfiúnak a saját drámádban – jegyezte meg.

– Pillanatnyilag semmi mást nem várok tőled, csak vedd latba a befolyásodat annak érdekében, hogy hazamehessek a lányommal.

– Szóval azt állítod, hogy nem pénzt akarsz?

– Gondolkozz már! – mondta Nicole sóhajtva. – A kicsi hat hónappal ezelőtt született. Ugyan miért akarnám éppen most eladni a történetemet a sajtónak? Ennek semmi értelme.

– Igazad van, ennek semmi értelme. – A férfi megvonta a vállát. – De nekem semmi közöm hozzá, hogy te miről mit gondolsz. Az sem érdekel, hogy te etted-e meg ezzel a mesével a sajtót, vagy más.

– Csak azt várod tőlem, hogy mossam tisztára a nevedet, ugye? Nos, erre én nem vagyok hajlandó. Nem fogok hazudni a kedvéért.

– Nos, lehet, hogy nekem sikerülne szájkosarat tennem a riporterek szájára, és meg tudnám akadályozni, hogy további cikkek jelenjenek meg a dologról. De a már okozott kárt nem tudom jóvátenni. Az egyetlen esélyem, hogy elejét vegyem a további pletykáknak, ha az egész okafogyottá válik. – Rigo tartott egy kis szünetet, hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavainak. – Nézd, én hajlandó vagyok az ajánlatomat húsz százalékkal megtoldani, ha megteszed, amit tenned kell.

Nicole csípőre vágta a kezét, és dacosan előreszegte az állát.

– Nem érdekel, hány százalékkal toldod meg az ajánlatodat, én akkor sem fogok olyan hazugságokat terjeszteni, amelyek a lányom egész életére is kihatnak majd. Ha nekem nem hiszel, végeztess el az apasági tesztet, ha az negatív, akkor megteszem, amit kívánsz.

– Semmi értelme elvégeztetni egy tesztet, aminek előre tudom az eredményét.

Rigónak nagy erőfeszítésébe került, hogy ne emelje meg a hangját. Az apasági teszt csak időhúzás lenne. Márpedig minden további nap, ami cáfolat nélkül telik el, árt a cégének.

– Ha biztos vagy benne, hogy Anna nem a te lányod, akkor nincs veszítenivalód, nem? – érvelt a lány.

– Hát jó, megcsináltatom azt az átkozott tesztet! De mihelyt meglesz az eredmény, hogy nem én vagyok a gyerek apja, azonnal megteszed a nyilatkozatot, ugye?

– Természetesen. Már ha tényleg negatív a teszt – bólintott Nicole.

– Rendben, akkor most megyek is – közölte a férfi, és elindult az ajtó felé.

– Várj! – kiáltott utána a lány. – Arról még nem beszéltünk, hogy mi van, ha a teszt pozitív.

Rigo a fejét csóválta.

– Nos, ha a teszt pozitív... – kezdte, és ismét ránézett a fényképre Nicole kezében.

A kicsinek kék szeme volt, és ha nem lett volna száz százaléig biztos benne, hogy neki nem lehet

gyereke, még meg is tudta volna nevezni ezt a színt: Marchesi-kék...

Sietve elkapta a tekintetét, odalépett az ajtóhoz, és kinyitotta.

– Nem hiszek a csodákban – közölte fagyosan. – Semmi kétségem, hogy az apasági teszt semmin nem fog változtatni.

A *Marchesi* Vállalat vezetősége az épület negyvenötödik emeletén ülésezett. Nicole a hatalmas fekete márványasztal egyik oldalán foglalt helyet, míg a másik oldalról drága dizájnruhákba öltözött férfiak és nők méregették őt ellenséges, gyanakvó tekintettel. Hirtelen azt kívánta, bárcsak cserélhetne Annával, aki a kosarában feküdt, és békésen szopogatta a lábujját.

Szemben, az asztalfőn egy ősz hajú, idős férfi ült, és az arcát fürkészte, miközben Nicole elé éppen letett valaki egy vékony bőrmappát, amelyet ő alig mert kinyitni. Szörnyű, hogy minden szem rámered! Mint kiderült, a mappában egy csekk volt, mégpedig egy számára felfoghatatlan összegről.

Az ősz hajú úr most előrehajolt, és megköszöri a torkát.

– Mint az elnökség legidősebb tagja közlöm önnel, hogy ez a cég utolsó ajánlata, Miss Duvalle.

– Itt valami tévedés lesz – suttogta a lány, és érezte, hogy a nullák táncolni kezdenek a szeme előtt.

– Nos, a *Marchesi* csoport ezt a roppant előnyös üzletet ajánlja önnek cserébe azért, hogy nyilvánosan kijelenti, nem Rigo Marchesi a gyermeke apja.

Nicole keze ökölbe szorult az asztal alatt. Úgy érezte, csapdába csalták. Ez itt nem tárgyalás, hanem ultimátum.

– A csekken szereplő összeg már nem alku tárgya – folytatta a férfi. – Úgyhogy amennyiben fontos önnek a pénz, jobb, ha most rögtön elfogadja az ajánlatunkat.

A pasas hátradőlt a székén, és meglehetősen szemérmetlenül bámulta Nicole ruhakivágását, úgyhogy a lány gyorsan keresztbe fonta a karját maga előtt. Nagyon kicsinek és magányosnak érezte magát ebben a pillanatban, mégis úgy döntött, nem hagyja magát megfélemlíteni. Vett egy nagy levegőt.

– Nem írok alá semmit, amíg nem beszéltem Marchesi úrral.

– Tudjuk, hogy önnek lehet némi tárgyalási gyakorlata – szólalt meg egy elegáns, bézs színű kosztümöt viselő hölgy megvetően –, hiszen bizonyára volt alkalma nyomon követni az édesanyja elleni pereket. De biztos benne, hogy jól jár, ha a bíróságon kerül szembe egy milliárdos üzletemberrel?

Nicole érezte, hogy a hideg futkos a hátán. Ezek az emberek tudják, hogy kell elérni, hogy a másik értéktelennek és megvásárolhatóan érezze magát!

Am a következő pillanatban mindenki az ellenkező irányba fordította a tekintetét, mert nyílt az ajtó, és belépett Rigo Marchesi.

Nicole-nak erőt adott a haragja, mert hangosan és érthetően azt mondta:

– Hiába próbálnak megfélemlíteni, nem fogadom el az ajánlatukat.

– Az a helyzet, hogy ebbe a megbeszélésbe én nem egyeztem bele – szólalt meg legnagyobb meglepetésére Rigo, majd vetett egy pillantást Annára, aki éppen nyugösködni kezdett a kosarában, és így folytatta: – Légy szíves, menj be az irodámba, és ott várj meg!

Rigo próbálta megőrizni a hidegvérét, amíg Nicole a babával együtt elhagyta a helyiséget, csak utána szólalt meg:

– Megkérdezhetem, hogy ki szervezte meg ezt a találkozót anélkül, hogy engem értesített volna?

Az asztal végén ülő férfi ismét előrehajolt. Mario, Rigo nagybátyja, az ötvenes évei végén járó ostoba alak szinte sportot csinált abból, hogy minden adandó alkalommal megkérdőjelezze az unokaöccse tekintélyét.

– Mi, a vezetőség többi tagja döntöttünk így. Téged leszavaztunk, mert mindenki úgy gondolja, hogy a cég érdekében gyors és határozott cselekvésre van szükség.

Rigo megköszöri a torkát, ránézett a bőrmappára, majd hangos csattanással becsapta.

– Ez az ügy nem üzleti alku tárgya. – Hidegen végignézett a jelenlevőkön. – Beszélni akarok a

nagybátyámmal. A többiek legyenek szívesek elhagyni a termet. Most rögtön!

Odalépett az ablakhoz, vette egy nagy levegőt, és várta, hogy a vezetőség tagjai engedelmességedjenek a parancsának.

Mikor kettesben maradtak, a nagybátyja felállt a székéről.

– Az isten áldjon meg, ez a nő megrágalmazott téged, és belegázolt a családnak becsületébe, veszélybe sodorva ezzel a Fournier céggel kötendő üzletet is!

– Szó sincs rágalmazásról – közölte Rigo higgadtan. Maga is alig akarta elhinni, amit mondani készült. – Húsz perccel ezelőtt kaptam meg a DNS-vizsgálat eredményét. A gyerek az enyém.

Mario egy darabig csak nézte őt elképedve.

– Te elvégeztetted az apasági tesztet anélkül, hogy előtte konzultáltál volna a jogászaikkal? Teljesen elment az eszed? Ekkora baromságot még az öregapád sem csinált soha.

Vele ellentétben Mariót szemlátomást egyáltalán nem lepte meg a DNS-vizsgálat eredménye. Rigo viszont még mindig nem tudta megemészteni a hírt. Hogy ezek szerint Nicole mégis igazat mondott. Pedig ő biztos volt benne, hogy hazudik. Hiszen már évekkor ezelőtt megtette a szükséges intézkedéseket, hogy soha ne kerülhessen ilyen helyzetbe. És most mégis megtörtént.

A nagybátyja megköszönte a torkát, és jelentősegteljesen ránézett a vékony bőrmappára.

– Az összes hímnemű Marchesi elkövet néha ilyen meggondolatlanságot, Rigo. Úgy látszik, ez a vérünkben van. De mindenkinek megvan az ára. Derítsd ki, hogy Miss Duvalle-é mennyi! Mégpedig gyorsan.

Nicole úgy járkált fel-alá Rigo szobájában, mint egy ketrecbe zárt tigris. A szíve hevesen kalapált, és az esélyeit fontolgatta.

Az A terv az volt, hogy beszüntet minden kommunikációt Rigóval meg a gorilláival, és egyszerűen eltűnik innen. Megpróbál kiegyezni a sajtóval, megkéri őket, hagyják békén a magánéletét, és ha ez nem sikerül, akkor örökre lemond arról, hogy valaha normális életet éljen. Ami azt illeti, az utóbbi a valószínűbb.

A B terv... nos, a B terv pedig az, hogy sutba dob mindent, amit eddig az erkölcsről gondolt, és...

Nicole leült a hozzá legközelebb eső székre, és próbálta rendezni a gondolatait.

Furcsamód most a legjobban arra vágyott, hogy bár itt lenne mellette az édesanyja. De mindjárt ki is javította magát. Nem, igazából arra vágyott, hogy bár lenne olyan az édesanyja, aki ott van a lánya mellett, ha az bajban van. Csakhogy Goldie Duvalle ehhez túlságosan öntörvényű és önző. A házasságai közti rövid szünetekben ugyan felbukkant néha, de mindig csak olyankor, ha neki volt szüksége rá.

Legutóbb akkor találkoztak, amikor Nicole elmondta neki, hogy terhes. Ha ez eszébe jutott, még mindig ökölbe szorult a keze. Nem, az anyja nem opció – hacsak nem akarja felhasználni Goldie bulvárújságírókkal ápolat kapcsolatait.

A csupa márvány-, üveg- és krómirodában kicsinek és magányosnak érezte magát. Még Annával sem vigasztalódhatott, mert a kicsi közben megint elaludt a kosarában.

Aztán egyszer csak megjött Rigo. Feldúlnak látszott, az amúgy mindig tökéletesen rendezett haja most kócos volt, és zilált.

Megállt, körülnézett, és megkérdezte:

– A gyerek hol van?

Nicole rámutatott az ablak előtt levő kosárra.

– Nem ébresztjük fel, ha beszélgetünk? – tudakolta Rigo.

Nicole megrázta a fejét, és arra gondolt, nem szabad, hogy megtévessze ez a hirtelen jött gondoskodás.

– Nem, mindig mélyen alszik. Emiatt ne aggódj!

Rigo bólintott. A pillantása egy darabig elidőzött a kicsi halvány sárga takaróján, aztán újra Nicole-hoz fordult. A szemében mintha valami furcsa keveréke ült volna a haragnak és egy másik érzésnek, amiről Nicole nem tudta pontosan megmondani, micsoda.

Egy darabig csak álltak szótlanul egymással szemben, végül Rigo törte meg a csendet:

– Először is szeretném, ha tudnád, hogy ezt a találkozót nem én szerveztem. Az elnökség tagjait nagyon nyugtalanította a veled kapcsolatos ügy, és úgy döntöttek, a saját szakállukra cselekszenek. Sajnálom, hogy téged is idecitáltak.

Nos, ha valamire, akkor bocsánatkérésre Nicole végképp nem számított. Meg volt döbbenve.

– Mondtam már, hogy amíg nincs meg a teszt eredménye, addig semmit nem írok alá.

– Igen, valóban mondtad.

A férfi sóhajtott, majd elindult az íróasztalához, Nicole-nak meg intett, hogy foglaljon helyet a vele szemben lévő bőrfotelben. Miután a lány eleget tett a felszólításának, ő maga is leült.

– Ma reggel felhívtak a laborból – közölte látszólag higgadtan, de az ujjával közben idegesen dobolt az asztallapon. – A DNS-vizsgálat eredménye pozitív lett.

Nicole hosszú másodperceken keresztül szótlanul nézte a férfi arcát. Nem tudta, hogy reagáljon erre a teljesen érzelemmentes megállapításra.

– Értem – mondta végül, és nyelt egy nagyot.

– Ez minden, amit mondani tudsz? – kérdezte Rigo.

– Miért, mit kellene mondanom? Én tudtam az eredményt – vont a vállát Nicole.

A férfi hátradőlt a kényelmes bőr irodaszékében, és elgondolkodva nézte őt.

– Én viszont bizonyos tények ismeretében nem hittem neked. De most, hogy kiderült, tévedtem... szóval nagyon sajnálatos, ami történt.

Nicole úgy érezte, mintha egy robottal beszélgetne. Tényleg ennyit képes csak mondani? „Sajnálatos”, hogy a gyereket hat hónap után most látja először? Érezte, hogy fojtogatja a harag.

De ebből Rigo szemlátomást semmit nem vett észre.

– A média érdeklődése nyilván mindkettőnk számára terhes – folytatta. – De szerintem ezt ebben az új helyzetben akár a magunk javára is fordíthatnánk.

Nicole összefonta a karját maga előtt, és azon gondolkodott, hogy tud Rigo még most is üzletről beszélni? Most, hogy megtudta, van egy lánya?

– Mondtam már, nem fogok hazudni a sajtónak csak azért, hogy mentsem a jó híredet.

– Nem is kérem – felelte a férfi. – A továbbiakban nem kívánom tagadni, hogy a gyerek az enyém. A nyilvánosság előtt sem.

Hát akkor megtörtént. Rigo kimondta végre azokat a szavakat, amelyekre ő, Nicole egy örökkévalóság óta vár. Ám most már nem okozott megkönnyebbülést a tudat, hogy a lányának mégiscsak lesz kapcsolata az apjával. Ellenkezőleg, jeges félelmet érzett.

Felállt, és hátrált pár lépést.

– Nos, először is lehet, hogy a biológiai apja te vagy a gyerekek, de minden mást ki kell előbb érdemelned. Én pillanatnyilag semmi mást nem akarok tőled, mint hogy tartsd távol tőlünk a médiát.

A férfi egy darabig nem válaszolt, csak nézte őt azzal az átható tekintettel, ami annyira jellemző volt rá.

Nicole dacosan összefonta maga előtt a karját, és hozzátette:

– Tudom, hogy el tudod intézni.

– Nos, a bírósági rendelkezéseket könnyű kijátszani. A fotósok úgyis a nyomodban lesznek, ha egyszer már napvilágot látott a sztori. És számukra Anna mindig is ennek a sztorinak lesz a szereplője. Ettől a bélyegtől soha nem fog szabadulni.

– Egyszerűen nem hiszem el, hogy nincs megoldás – mondta Nicole kétségbeesetten.

Természetesen Rigónak igaza van. A károkozás megtörtént, a szellemet nem lehet visszagyömöszölni a palackba.

Milyen naiv volt, amikor azt gondolta, hogy a férfi képes erre a varázslatra! Pedig amikor a világra hozta Annát, szentül megfogadta, hogy a kislányának nem kell majd átélnie azokat a dolgokat, amelyek az ő gyerekkorát megkeserítették. Hogy már az iskola kapujában fotósok várták, és egyfolytában szerepet kellett játszania a sajtó előtt...

Rigo megköszöri a torkát. Felállt, megkerülte az íróasztalt, a peremének támaszkodott, majd azt mondta:

– Azért van kiút. Olyan megoldást ajánlok, ami mindkettőnk számára előnyös.
– Mire gondolsz? – nézett Nicole a férjira gyanakodva.
– A leggyorsabb és leghatékonyabb módszer, hogy egy sztorit elfelejtsen a sajtó, ha helyette egy másik, még izgalmasabb sztorit kínál nekik az ember.

Rigo higgadtan, tárgyilagosan beszélt.

– És mi lenne az? – kérdezte Nicole a homlokát ráncolva.

– Egy esküvő. Egészen pontosan a mi esküvőnk.

Nicole azt hitte, rosszul hall. Ezt meg hogy képzelem? Az ajánlat nevetséges, és semmit nem old meg.

– Azt akarod, hogy csináljunk úgy, mintha házasok lennénk? – kérdezte értetlenkedve. – De mi hasznunk lenne ebből? Hiszen úgyszemint hinné el senki.

– Én nem hazudni akarok, Nicole, ennek a botránynak egyetlen módon tudunk egyszer s mindenkorra véget vetni, ha bebizonyítjuk, hogy én nem hagytam cserben a gyermekemet és az édesanyját. Ha a sajtó rájön, hogy tévedett. És ezt úgy tudjuk elérni, ha tényleg összeházasodunk.

Rigo látta, hogy Nicole arcából minden vér kifut. Ami azt illeti, nem ilyen reakcióra számított.

– Ugye csak viccelsz? – suttogta a lány halálra váltan.

Rigo összefonta maga előtt a karját, és mélyen a szemébe nézett.

– Nos, a legtöbb férfi nem örül, ha így reagálnak a házassági ajánlatára.

– Csakhogy ez nem lánykérés volt, hanem újabb üzleti ajánlat. Amit én semmiképpen nem fogadhatok el.

– Pedig biztosíthatlak róla, hogy az ajánlatom komoly. És nem üzletről van szó. Most már nem, hogy tudom, apa vagyok.

Rigo alig tudott elfojtani egy mosolyt, mikor kimondta. Álmában sem gondolta volna, hogy ezt a szót ő valaha magával kapcsolatban fogja használni.

– Akár tetszik, akár nem, te, Anna és én mostantól örökre egymáshoz vagyunk láncolva. A javaslatom csak arra vonatkozott, hogy ezt a dolgot tegyük hivatalossá. Hiszen ezzel egy csapásra megoldódik minden problémánk.

– Tényleg képes lennél feleségül venni csak azért, hogy megmentsd a cégedet? – csóválta a fejét döbbenetben Nicole.

– Nem, én valódi, törvényes kapcsolatáról beszélek. Igazi házasságról. Ezzel mindketten jól járunk. És szeretnék részt venni a lányom életében.

– Akkor is szeretnéd, ha nem lennének éppen zuhanórepülésben a részvényeitek?

Rigo nyilallást érzett a szíve táján.

– Nem mondom, hogy ez a házasság szerepelt a terveim közt – mondta. – De a gyermekemnek, aki hús a húsból, vér a vérekből, soha nem fordítanék hátat.

– Nos, én első pillanattól akartam ezt a gyereket – vágta rá Nicole csípősen. – És te?

Rigo hallgatott. Hiszen ő is tudta, hogy miközben most arról gyözködi Nicole-t, hogy ő a legjobbat akarja Annának, a legrosszabbat már elkövethette, amit egy apa elkövethet a gyermeke ellen. És ebben a pillanatban szinte villámcsapásként érte a felismerés, hogy amit ő valójában akar, az egy teljes család.

– Nos, ha összeházasodunk, akkor Anna mindkettőnk világából megkaphatja azt, ami abból jó neki. – Próbálta gondosan megválogatni a szavait. – Gondolkozz egy kicsit, Nicole! Van egy közös gyermekünk, és mindketten azt szeretnénk, ha a történetünk minél gyorsabban lekerülne az újságok címlapjáról. Olyan megoldásra van szükségünk, ami Anna számára hosszú távon a legjobb.

– Hogy tudsz erről is úgy beszélni, mint valami üzletről? – csattant fel Nicole.

Pár lépésre eltávolodott a férfitől, aki attól tartott, hogy mindjárt a szobából is kimegy. De abból, ahogy a lány a szeme sarkából ránézett, aztán meg kibámult az ablakon, Rigo látta, hogy elbizonytalanodott. Profi tárgyaló volt, tudta, mikor kell a végső ütést bevinni az ellenfélnek, és mikor érdemes hagyni, hogy főjön még egy kicsit a levében.

Úgy döntött, most jobb, ha hallgat. Ha ad egy kis időt Nicole-nak, hogy megvívja magával ezt a harcot. És valóban, egy idő után a lány megint odafordult hozzá, és az arcáról pontosan le lehetett

olvasni, mit érez.

– Mindent feláldoztam azért, hogy a gyermekemnek boldog élete legyen. És akárhogy is döntök, már soha nem lesz semmi olyan, mint régen.

– Akkor csak nyerhetsz vele, ha hozzám jössz feleségül.

Rigo közelebb lépett a lányhoz, de csak annyira, hogy jól lássa az arcát.

– Nem hiszem el, hogy egyáltalán fontolóra veszem az ajánlatodat – mondta Nicole, majd egyenesen Rigo szemébe nézett. – Tényleg feleségül akarsz venni egy nőt, akit pénzéhes kígyónak tartasz?

– Nos, a múltadat el tudom felejteni, ha vállalod, hogy tisztességes partnerem leszel, és nem próbálsz a nyilvánosság előtt lejáratni – vont a vállát a férfi.

– Milyen romantikus – felelte Nicole keserű gúnnyal.

– Nos, ha virágot meg szerelmes leveleket vársz tőlem, akkor csalódást kell okoznom. Olyan férjed én nem tudok lenni.

– Nekem ez az egész most egy kicsit túl sok. Három nappal ezelőtt még nyugodt és normális életem volt, most meg arra kérsz, hogy tegyem ki magam egy újabb médiacirkusznak.

– A sajtóval így is, úgy is meg kell küzdened. A nyilvánosság számára meg a mi életünk csak játék. De ezúttal ellenük fordíthatnánk a fegyverüket, és lehetne az, hogy mi játszunk velük. Mit szólsz hozzá?